

kona o zabírání bytů. Nebyla tedy bytová komise v L. k rozhodnutí o zabrání dvou obytných místností z bytu stěžovatelů příslušná, a rozhodla-li o tom přes to, jest rozhodnutí její zmatečné.

Žalovaný úřad, kterýž měl následkem odporu především zkoumati zákonitost řízení provedeného první stolicí, tudíž zabýváti se zejména též otázkou, zdali v odpor vzaté opatření vydáno bylo úřadem k tomu příslušným, toho neučinil, nýbrž pustiv se do rozhodnutí meritorního, potvrdil výrok nepřislušného úřadu. Následkem toho jest však rozhodnutí jeho nezákonné, pročež je slušelo podle § 7 zák. o správ. soudě zrušiti, aniž bylo třeba zabývati se dalšími námitkami stížnosti.

Č. 1011.

Pozemková reforma: * Z ustanovení § 2 zák. zábor. nelze dovozovati, že soubor nemovitostí náležející spoluvlastníkům nepodléhá záboru, když z celkové výměry nepřipadá na každého ze spoluvlastníků více než 150 ha půdy zemědělské nebo 250 ha půdy vůbec.

(Nález ze dne 10. listopadu 1921 č. 14.646.)

Věc: Hynek K. a soudruzi v H. proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze (zast. Drem B. Erbenem) o zabrání velkého majetku pozemkového.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: K návrhu státního pozemkového úřadu ze dne — bylo v zemských deskách ve vložce č. — a — poznamenáno, že nemovitosti tam zapsané zabrány jsou státem podle zákona ze dne 16. dubna 1919 č. 215 sb. z. a n.

Proti tomuto opatření směřuje stížnost, která uvádí: — — —

O stížnosti té uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Velkým majetkem pozemkovým, jež dle § 1 zákona ze dne 16. dubna 1919 č. 215 sb. z. a n. stát zabírá, rozuměti je dle § 2 téhož zákona soubory nemovitostí a práv, která jsou spojena s jejich držením, jestliže výměra náležející v území Československé republiky vlastnický jediné osobě neb týmž spoluvlastníkům je větší než 150 ha půdy zemědělské nebo 250 ha vůbec. Stížnost, připouštějíc, že výměra obou velkostatků přesahuje 250 ha půdy i že oba velkostatky náležejí vlastnický týmž spoluvlastníkům, dovozuje, že přes to zabrání nepodléhá, poněvadž nepřipadá na každého spoluvlastníka 250 ha půdy a spoluvlastníky nelze považovati za jedinou osobu, neboť dle zákona záborového za osobu jedinou považují se dle § 2, odst. 2 zábor. zák. pouze rozvedení manželé.

Z dedukce stížnosti, že spoluvlastníky nelze — nejsou-li nerozvedenými manžely — pokládati za jednu osobu, neplyne nezákonnost naříkaného rozhodnutí. Dle jasného znění § 2 zábor. zák. jest velkým majetkem rozuměti nejen soubor přesahující míru v § tom uvedenou, náležející vlastnický jedné osobě, nýbrž i soubor náležející vlastnický týmž spoluvlastníkům. Je tedy dle tohoto ustanovení zabrán i každý soubor

velkého majetku přesahující 250 ha půdy, patří-li týmž spoluvlastníkům bez rozdílu, v jakém poměru jsou spoluvlastníky.

Poněvadž stížnost výslovně doznává, že oba statky patří týmž spoluvlastníkům, totiž stěžovatelům a výměrou 250 ha půdy přesahují, nelze seznati, že naříkané rozhodnutí, jímž vysloveno, že statky ty záboru podléhají, odporuje zákonu.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1012.

Pozemková reforma: * Neodporuje zákonu, odepřel-li státní pozemkový úřad dle § 7 zák. zábor. souhlas se zcizením záborového projektu proto, že nabyvatel je cizozemcem (§ 3 zák. přiděl.).

(Nález ze dne 10. listopadu 1921 č. 14648.)

Věc: Firma August R. v Praze a JUDr. Jaroslav T., velkostatkář v D. (adv. Dr. V. Nebesář z Prahy) proti stát. pozemk. úřadu v Praze (zast. Dr. B. Erbenem) stran odepření svolení k odprodeji pozemku ze zabraného pozemkového majetku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím odepřel žalovaný úřad svolení dle zákona ze dne 9. listopadu 1918 č. 32 sb. z. a n. a souhlas dle § 7 zákona ze dne 16. dubna 1919 č. 215 sb. z. a n. k prodeji dílce pozemku č. k. — v P. z důvodu, že zabraného velkého majetku má dle účelu záboru (provedení úpravy pozemkového vlastnictví) použito býti k účelům pozemkové reformy ve smyslu přidělového zákona ze dne 30. ledna 1920 č. 81 sb. z. a n., že ustanovení § 7 zábor. zák. dovolující, aby zabraný majetek za souhlasu státního pozemkového úřadu byl zcizován i před přidělovou akcí, nutno vzhledem k jeho účelům a předpisům pozdějšího zákona přidělového vykládati tak, že takové předčasné zcizení mimo akci přidělovou musí býti v souhlase s ustanovením přidělového zákona, čili že zcizený majetek buďto musí býti dále ponechán v záboru pro budoucí přidělové účely nebo, propouští-li se zcizená nemovitost současně ze záboru, že zcizení dotyčné děje se v přípustné výměře a k účelům v přidělovém zákoně uvedeným na osoby v § 1 a 14 přiděl. zák. uvedené, které vyhovují též ustanovení § 3 téhož zákona. Odprodej firmě August R., jejíž všichni společníci jsou cizozemci, odporuje předpisu § 3 přiděl. zák. a je tedy v zásadním rozporu s účely sledovanými zákonem záborovým a přidělovým.

O stížnosti podané proti tomuto rozhodnutí uvažoval nejvyšší správní soud takto: — — — — —

Že i pozemek č. kat. — v P. dle zákona ze dne 16. dubna 1919 č. 215 sb. z. a n. je zabrán a že k zcizení jeho, aby bylo vůči státu účinným, třeba souhlasu žalovaného úřadu, stížnost výslovně uznává a netřeba se proto touto otázkou, kterou se odvodní spis žalovaného úřadu podrobně zabývá, vůbec obírat.

Stížnost však míní, že žalovaný úřad nebyl oprávněn, zamítaje žádost o souhlas k odprodeji, dovolávati se zákona přidělového. Dovojuje to